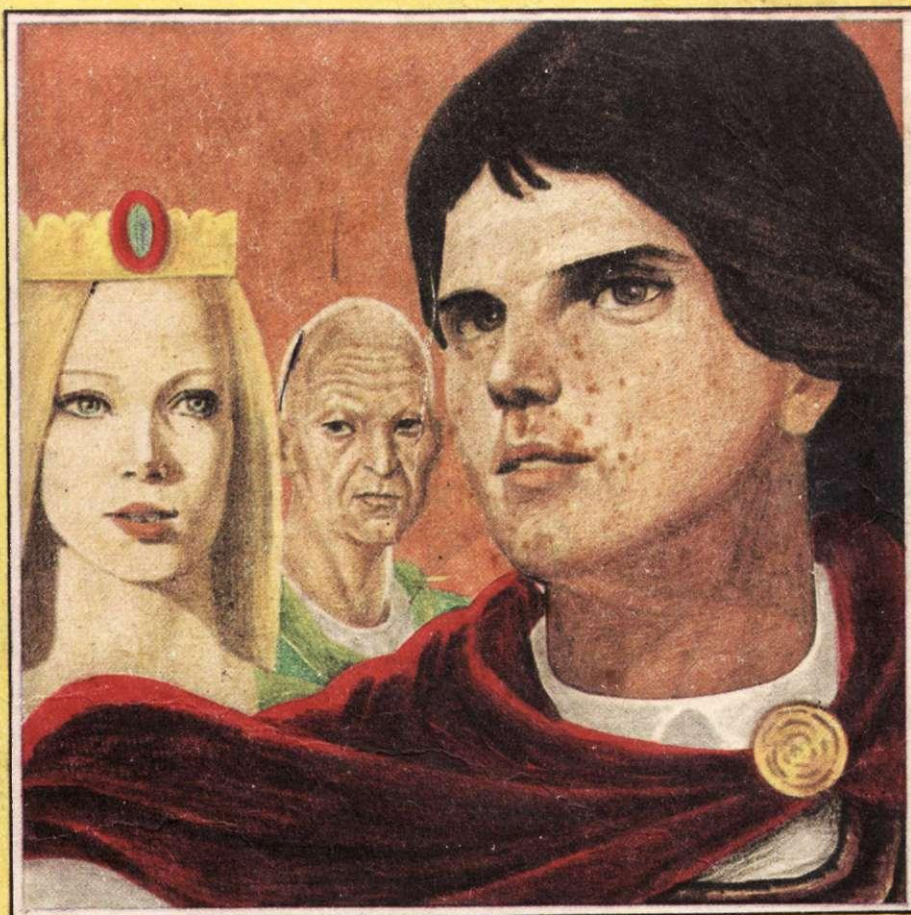

ION CREANGĂ

POVESTEA LUI

NAKAP ALB

EDITURA ION CREANGĂ

— Harap Alb, pentru ca ești așa de bun și te-ai ostenit de ne-ai făcut adăpost, vreau să-ți fac și eu un bine în viața mea: na-ți aripa asta, și când îi avea vrodată nevoie de mine, aprinde-o și eu îndată am să-ți vin întru ajutor.

Harap Alb, luînd aripa cu bucurie, o strînge cu îngrijire, apoi, mulțumind crăiesei pentru ajutorul făgăduit, pornește, urmîndu-și calea tot înainte. Mai merge el cît merge, și cînd la poalele unui codru, numai iaca ce vede o dihanie de om care se pîrpîlea pe lîngă un foc de douăzeci și patru de stînjeni de lemne și tot atunci striga cît îi lua gura că moare de frig. Ș-apoi afară de aceasta omul acela era ceva de spăriet: avea niște urechi clăpăuge și niște buzoaie groase și dăbălăzate. Și cînd sufla cu dînsele, cea de deasupra se răsfrîngea în sus peste scăfîrlia capului, iar cea de desupt atîrna în jos, de-i acoperea pîntecele. Și ori pe ce se oprea suflarea lui, se punea promoroaca mai groasă de o palmă. Nu era chip să te apropii de dînsul, că așa tre-

mura de tare, de parcă-l zghihuia dracul. Și dac-ar fi tremurat numai el, ce ți-ar fi fost? Dar toată suflarea și făptura de prinprejur îi țineau hangul: vîntul gemea ca un nebun, copacii din pădure se văicărau, pietrele țipau, vreascurile țiuiau, și chiar lemnele de pe foc pocneau de ger. Iară veverițele găvozdite una peste alta în scorburi de copaci, suflau în unghii și plîngeau în pumni, blăstămîndu-și ceasul în care s-au născut. Mă rog, foc de ger era, ce să vă spun mai mult. Harap Alb, numai o țîră cît a stat de s-a uitat, a făcut țurțuri la gură și neputîndu-și stăpîni rîsul, zise cu mirare:

— Multe mai vede omul acesta cît trăiește! Măi tartorule, nu mînca haram și spune drept, tu ești Gerilă? Așă-i că taci?... Tu trebuie să fii, pentru că și focul îngheață lîngă tine, de arzulu ce ești.

— Rîzi tu, rîzi, Harap Alb — zise atunci Gerilă tremurînd — dar unde mergi, fără de mine n-ai să poți face nimica.

— Hai și tu cu mine, dacă vrei — zise Harap

Alb — de-abia te-i mai încălzi mergînd la drum, căci nu e bine cînd stai locului.

Gerilă atunci se ie cu Harap Alb și pornesc împreună. Și mergînd ei o bucată înainte, Harap Alb vede altă drăcărie și mai mare: o namilă de om mînca brazdele de pe urma a 24 de pluguri și tot atunci striga în gura mare că crapă de foame.

— Ei apoi, să nu bufnești de rîs? zise Harap Alb. Măi, măi, măi! că multe-ți mai vād ochii. Pe-semne c-aista-i flămînzilă, foametea, sac fără fund, sau cine mai știe ce pricopsală a fi, de nu-l mai poate sătura nici pămîntul.

— Rîzi tu, rîzi, Harap Alb — zice atunci Flămînzilă — dar unde mergeți voi, fără de mine n-aveți să puteți face nici o ispravă.

— Dacă-i așa, hai și tu cu noi — zise Harap Alb — că doar n-am a te duce în spinare.

Flămînzilă atunci se ie după Harap Alb și pornesc tustrei înainte. Și mai mergînd ei o postată, numai iaca Harap Alb vede altă minunăție și mai mare: o arătare de om băuse apa de la 24 de

iazuri și o gîrlă pe care umblau numai 500 de mori, și tot atunci striga în gura mare că se usucă de sete.

— Măi! da al dracului onanie de om e și acesta, zise Harap Alb. Grozav burdăhan și nesățios gîtlej, de nu pot să-i potolească setea nici izvoarele pămîntului; mare ghiol de apă trebuie să fie în mațele lui! Se vede că acesta-i prăpădania apelor, vestitul Setilă, fiul secetei, născut în zodia rațelor și împodobit cu darul suptului.

— Rîzi tu, Harap Alb — zise atunci Setilă, căruia începu a-i țîșni apa pe nări și pe urechi ca pe niște lăptoace de mori — dar unde vă duceți voi, fără de mine degeaba vă duceți.

— Hai și tu cu noi, dacă vrei — zise Harap Alb — de-abia nu te-i mai linciuri atîta în cele ape, îi scăpa de blăstămul broaștelor și-i da răgaz morilor să umble, că destul ți-ai făcut mendrele pînă acum. Ce, Doamne iartă-mă! îi face broaște în pîntece de atîta apă.

Setilă atunci se ie după Harap Alb și pornesc tuspătru înainte. Și mai mergînd ei o bucată,

numai iaca ce vede Harap Alb altă minunăție și mai minunată: o schimonositură de om avea în frunte numai un ochi, mare cât o sită, și când îl deschidea, nu vedea nimica; da chior peste ce apuca. Iară când îl ținea închis, dar fie zi, dar fie noapte, spunea că vede cu dînsul și în măruntaiele pămîntului.

— Iaca — începu el a răcni ca un smintit — toate lucrurile mi se arată găurite ca sitișca și străvezii ca apa cea limpede, deasupra capului

meu văd o mulțime nenumărată de văzute și nevăzute; văd iarba cum crește din pămînt; văd cum se răstogolește soarele după deal, luna și stelele cufundate în marea, copacii cu vîrfurile în jos, vitele cu picioarele în sus, și oamenii umblînd cu capul între umere; văd în sfîrșit ceea ce n-aș mai dori să vadă nimene, pentru a-și osteni vederea; văd niște guri căscate uitîndu-se la mine și nu-mi pot da samă, de ce vă mirați așa, mira-v-ați de... frumusețe-vă!

Harap Alb atunci se bate cu mina peste gură și zice:

— Doamne ferește de omul nebun, că tare-i de jălit, sărmanul! Pe de o parte-ți vine a râde și pe de alta îți vine a-l plînge. Dar se vede că așa l-a lăsat Dumnezeu. Poate că acesta i vestitul Ochilă, frate cu Orbilă, văr primare cu Chiorilă, nepot de soră lui Pîndilă, din sat de la Chitulă, peste drum de Nimerilă, ori din tîrg de la Să-l-cați, megieș cu Căutați și de urmă nu-i

mai dați. Mă rog, unu-i Ochilă pe fața pămîntului, care vede toate și pe toți, altfel de cum vede lumea ceealaltă, numai pe sine nu se vede cît e de frumușel. Parcă-i un boț chilimboț boțit, în frunte cu un ochi, numai să nu fie de diochi!

— Rîzi tu, rîzi, Harap Alb — zise atunci Ochilă, uitîndu-se închiorchioșat — dar unde te duci, fără de mine rău are să-ți cadă. Fata împăratului Roș nu se capătă așa de lesne, cum crezi tu.

Din gardul Oancei Ț-a da-o împăratul, dacă n-oi fi și eu pe acolo.

— Hai și tu cu noi, dacă vrei — zise Harap Alb — că doar n-avem a te duce de mînă ca pe un orb.

Ochilă atunci se ie și el după Harap Alb, și pornesc tuscinci înainte. Și mai mergînd ei o bucată, numai iaca ce vede Harap Alb altă bîzdî-ganie și mai și: o pocitanie de om umbla cu arcul după vînat paseri. Ș-apoi chitiți că numai în arc se închia tot meșteșugul și puterea omu-lui aceluia? Ț-ai găsit! Avea un meșteșug mai drăcos și o putere mai pe sus decît își poate dracul închipui: cînd voia, așa se lățea de tare, de cuprindea pămîntul în brațe. Și altă dată, așa se deșira și se lungea de grozav, de ajungea cu mîna la lună, la stele, la soare și cît voia de sus. Și dacă se întîmpla să nu nimerească paserile cu săgeata, ele tot nu scăpau de dînsul: ți le prindea cu mîna din zbor, le răsucea gîtul cu ciudă și apoi le mîncea așa crude, cu pene cu tot. Chiar atunci avea un vrav de paseri dinainte și ospăta din-tr-însele cu lăcomie ca un vultan hămisit. Harap Alb, cuprins de mirare, zice:

— Dar oare pe acesta cum mama dracului l-a fi mai chemînd?

— Zi-i pe nume că ți-l spun, răspunse atunci Ochilă, zîmbind pe sub mustețe.

— Dar te mai duce capul, ca să-l botezi? Să-i zici Păsărilă... nu greșești; să-i zici Lățilă... nici atîta; să-i zici Lungilă... asemenea; să-i zici Păsări-Lăți-Lungilă, mi se pare că e mai potrivit cu năravul și apucăturile lui, zise Harap Alb, înduioșat de mila bietelor paseri. Se vede că acesta-i vestitul Păsări-Lăți-Lungilă, fiul săgetă-torului și nepotul arcașului, brîul pămîntului și scara ceriului, ciurma zburătoarelor și spaima oamenilor, că altfel nu te pricepi cum să-i mai zici.

— Rîzi tu de mine, rîzi, Harap Alb — zise atunci Păsări-Lăți-Lungilă — dar mai bine ar fi să rîzi de tine, căci nu știi ce păcat te paște. Chitești că fata împăratului Roș numai așa se capătă? Poate n-ai știință ce vidmă de fată e aceea: cînd vrea, se face pasăre măiastră, îți arată coada, și ie-i urma dacă poți. De n-a fi și unul ca mine pe acolo, degeaba vă mai bateți picioarele ducîndu-vă.

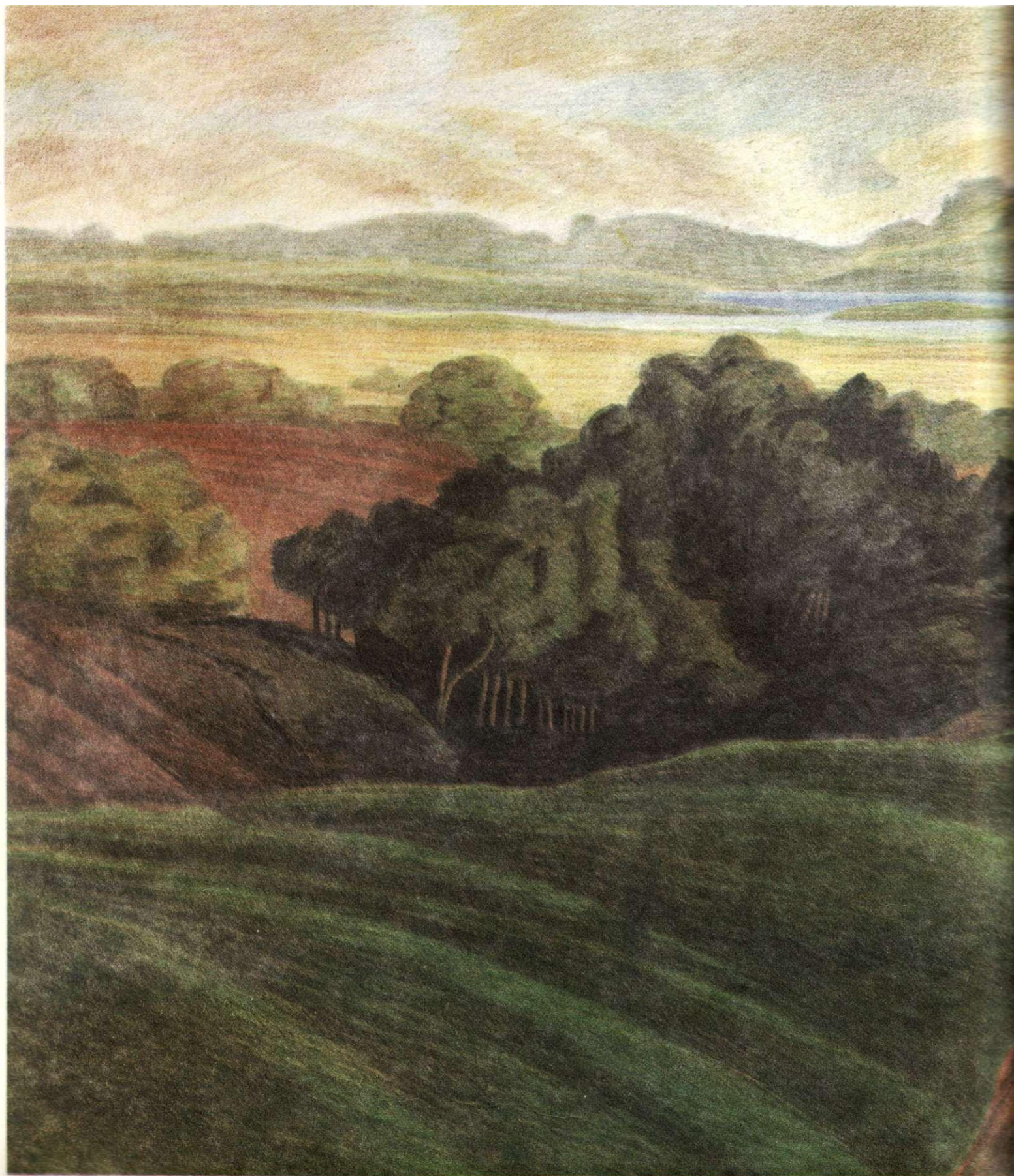
— Hai și tu cu noi, dacă vrei — zise atunci Harap Alb — de-abia mi-i lua pe Gerilă de ȧluc și l-îi purta cu nasul pe la soare, doar s-a încălzi cîtuși de cît și n-a mai clănțani atîta din măsele ca un cocostîrc de cei bătrîncioși, că

parcă mă strînge în spate cînd îl văd așa.
Păsări-Lăți-Lungilă se ie atunci după Harap Alb
și pornesc ei tusșese înainte. Și pe unde treceau,

pîrjol făceau: Gerilă potopea pădurile prin
ardere; Flămînzilă mînca lut și pămînt amestecat
cu humă, și tot striga că moare de foame;

Setilă sorbea apa de prin bălți și iazuri, de se zbăteau peștii pe uscat și țipa șerpele în gura broaștei de secetă mare ce era pe acolo; Ochilă

vedea toate cele ca dracul, și numai înghețai ce da dintr-însul:

*Că e laie,
Că-i bălaie;*

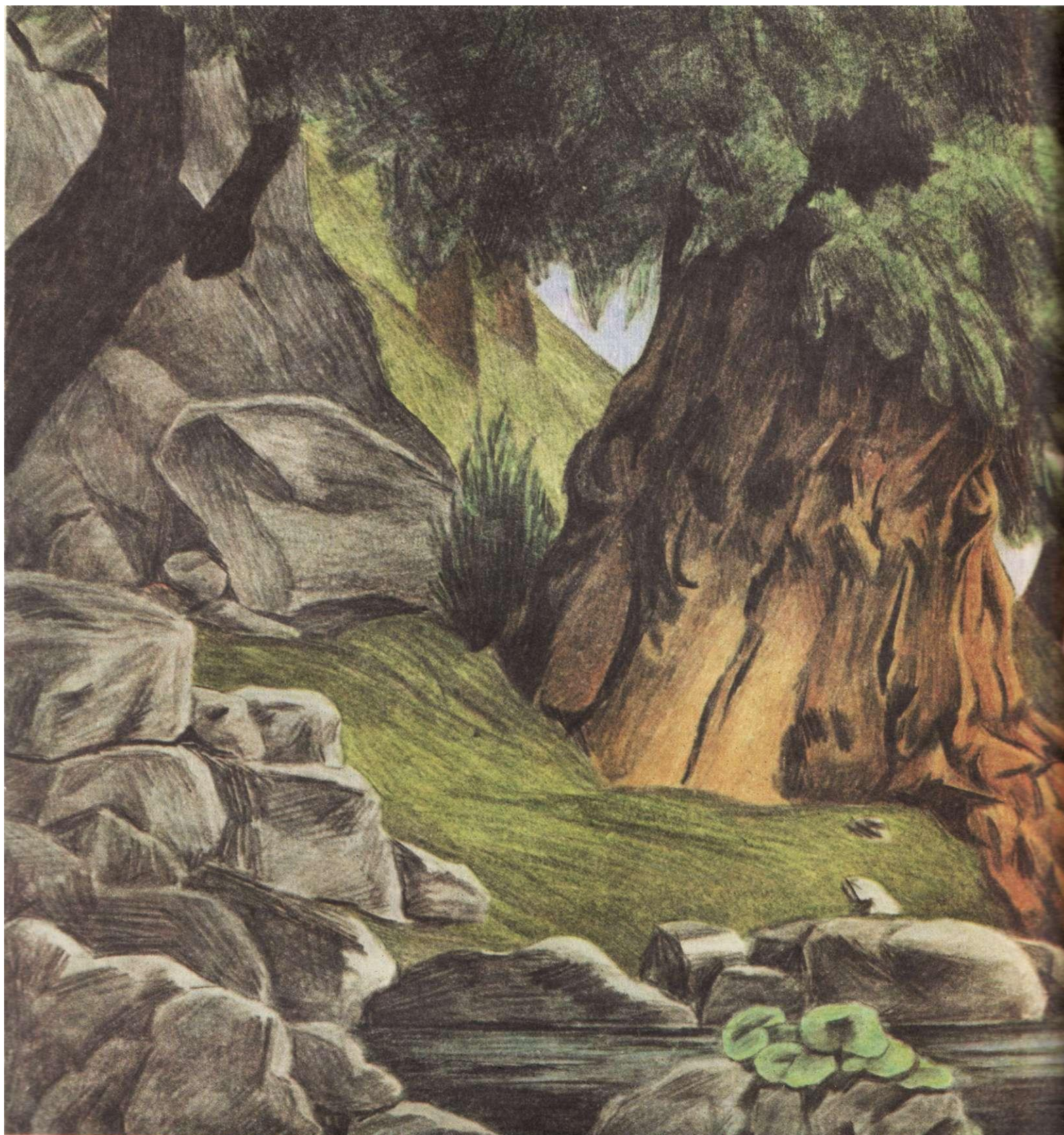
*Că e ciută,
Că-i cornută.*

*Sau să rîzi ca un nebun.
Credeți-mă ce vă spun!*

Mă rog, nebunii de a lui:

*Cîte-n lună și în stele,
De-ți venea să fugi de ele,*

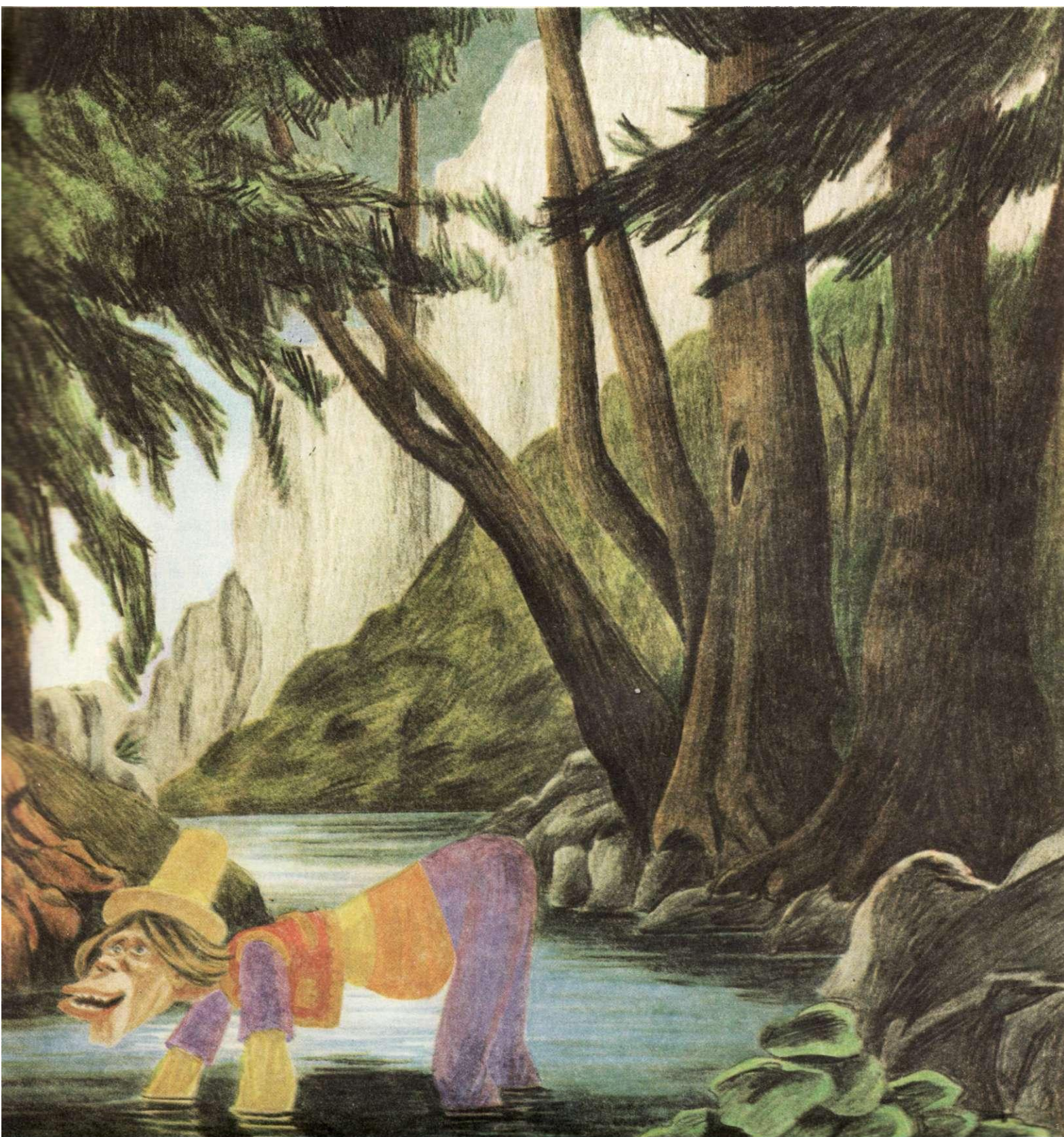
în sfîrșit, Păsări-Lăți-Lungilă ademenea zbură-
toarele și, jumulite-nejumulite, ți le păpa pe
rudă pe sămîntă, de nu se mai stăvea nimene

cu paseri pe lângă casă de răul lui.

Numai Harap Alb nu aducea nici o supărare. Însă ca tovarăș era părtaș la toate, și la pagubă și la câștig, și prietenos cu fiecare, pentru că avea nevoie de dînșii în călătoria sa la împăratul Roș, care cică era un om pîclișit și răutăcios la

culme: nu avea milă de om nici cît de un cîne. Dar vorba ceea: La unul fără suflet trebuie unul fără de lege. Și gîndesc eu că din cinci nespălați cîți merg cu Harap Alb, i-a veni el vreunul de hac; ș-a mai da împăratul Roș și peste oameni, nu tot peste butuci ca pînă atunci.

Dar iar mă întorc și zic: mai știi cum vine vremea?

*Lumea asta e pe dos,
Toate merg cu capu-n jos;
Puțini suie, mulți coboară,
Unul macină la moară.*

Ș-apoi acel unul are atunci în mână și pâinea și cuțitul și taie de unde vrea și cât îi place, tu te uiți și n-ai ce-i face. Vorba ceea: Cine poate oase roade; cine nu, nici carne moale. Așa și Harap Alb și cu ai săi, poate-or izbuti să ieie fata împăratului Roș, poate nu; dar acum deodată ei se tot duc înainte și, mai la urmă, cum le-a fi norocul. Ce-mi pasă mie? Eu sînt dator să spun povestea și vă rog s-ascuțați. Amu Harap Alb și cu ai săi mai merg ei cât merg, și într-o tîrzie vreme ajung la împărăție, Dumnezeu să ne ție, că cuvîntul din poveste înainte mult mai este. Și cum ajung, odată intră buluc în ogradă, tușșese, Harap Alb înainte și ceilalți în urmă, care de care mai chipos și mai îmbrăcat, de se tîrîiau ațele și curgeau oghelele după dînșii, parcă era oastea lui Papuc Hogeia Hogegarul.

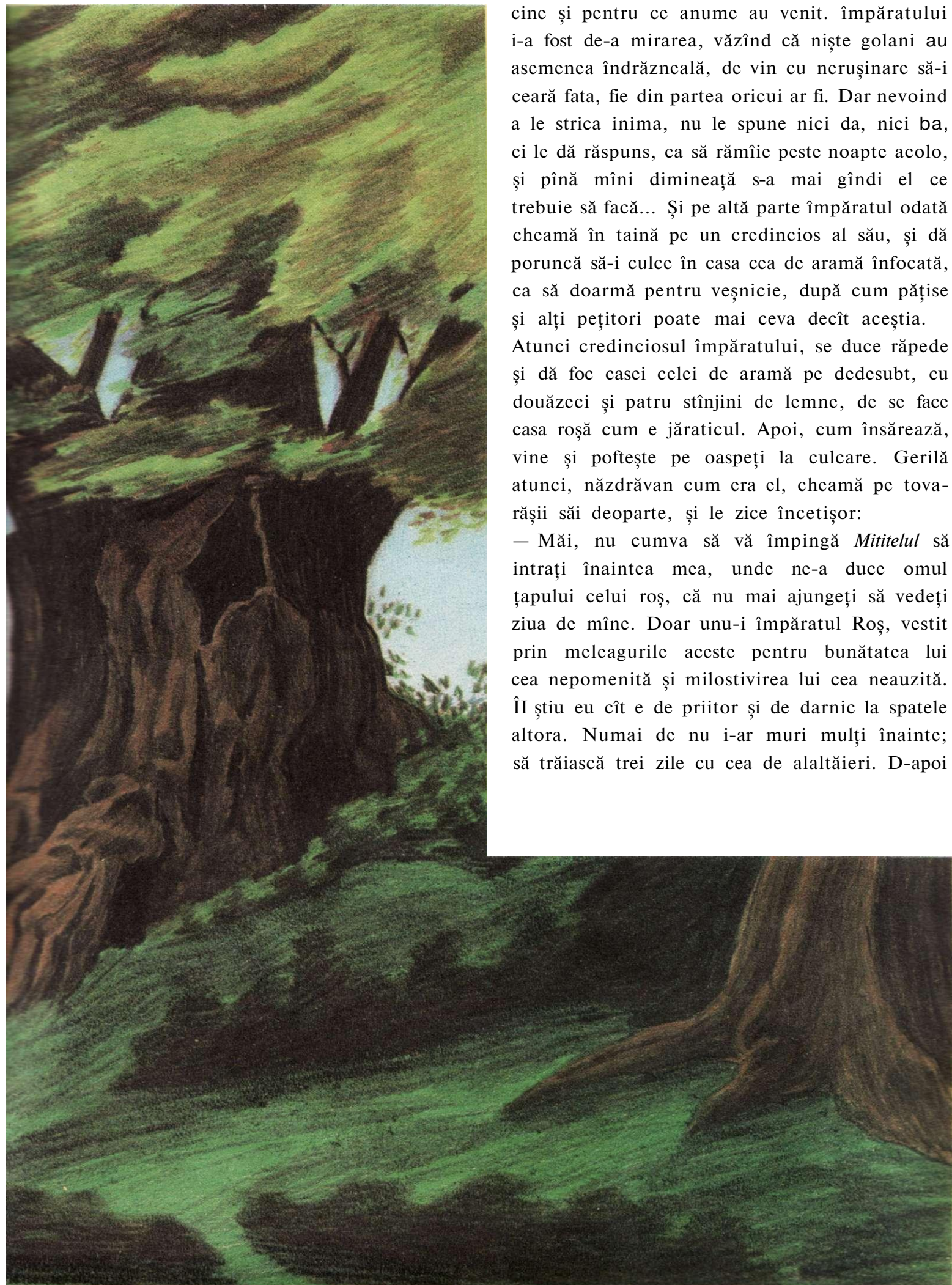
Ș-atunci Harap Alb. se și înfășoșază înaintea împăratului Roș, spunîndu-i de unde, cum,

cine și pentru ce anume au venit. Împăratului i-a fost de-a mirarea, văzînd că niște golani au asemenea îndrăzneală, de vin cu nerușinare să-i ceară fata, fie din partea oricui ar fi. Dar nevoind a le strica inima, nu le spune nici da, nici ba, ci le dă răspuns, ca să rămîie peste noapte acolo, și pînă mîni dimineată s-a mai gîndi el ce trebuie să facă... Și pe altă parte împăratul odată cheamă în taină pe un credincios al său, și dă poruncă să-i culce în casa cea de aramă înfocată, ca să doarmă pentru veșnicie, după cum pășise și alți pețitori poate mai ceva decît aceștia.

Atunci credinciosul împăratului, se duce răpede și dă foc casei celei de aramă pe dedesubt, cu douăzeci și patru stînjini de lemne, de se face casa roșă cum e jăriticul. Apoi, cum însărează, vine și poștește pe oaspeți la culcare. Gerilă atunci, năzdrăvan cum era el, cheamă pe tovarășii săi deoparte, și le zice încetișor:

— Măi, nu cumva să vă împingă *Mititelul* să intrați înaintea mea, unde ne-a duce omul țăpului celui roș, că nu mai ajungeți să vedeți ziua de mîne. Doar unu-i împăratul Roș, vestit prin meleagurile aceste pentru bunătatea lui cea nepomenită și milostivirea lui cea neauzită. Îl știu eu cît e de priitor și de darnic la spatele altora. Numai de nu i-ar muri mulți înainte; să trăiască trei zile cu cea de alaltăieri. D-apoi

fețișoara lui... a zis dracul și s-a făcut: bucățică ruptă tată-său în picioare, ba încă și mai și... Vorba ceea: Capra sare masa și iada sare casa. Dar las' că și-au găsit ei omul... De nu le-oi veni eu de hac în astă-noapte, nici mama dracului nu le mai vine.

— Așa gîndesc și eu, zise Flămînzilă. Ș-a pus el împăratul Roș boii în cîrd cu dracul, dar are să-i scoată fără coarne.

— Ba mi se pare c-a da el și teleagă, și plug, și otic, și tot, numai să scape de noi, zise Ochilă.

— Ia ascultați măi, zise Gerilă: vorba lungă sărăcia omului. Mai bine haidem la culcare, că ne așteaptă omul împăratului cu masa întinsă, făcliile aprinse și cu brațele deschise. Hai! ascuțiți-vă dinții și porniți după mine.

Ș-odată pornesc ei, teleap, teleap, teleap, și cum ajung în dreptul ușii, se opresc puțin. Atunci Gerilă suflă de trei ori cu buzișoarele sale cele iscusite, și casa rămîne nici fierbinte, nici rece, cum e mai bine de dormit într-însa. Apoi intră cu toții înăuntru, se tologește care unde apucă și... tac mă cheamă. Iară credinciosul împăratului, încuind ușa pe dinafară cu răpegiune, le zice cu răutate:

— Las' că v-am găsit eu ac de cojoc. De-acum dormiți, dormire-ați somnul cel de veci, că v-am așternut eu bine. Vă veți face voi scrum, pînă mîne dimineată.

Apoi îi lasă acolo, și el se duce în treaba lui. Dar Harap Alb și cu ai săi nici nu bindiseau de asta; ei cum au dat de căldurică, pe loc li s-au muierat ciolanele și au început a se întinde și

a se hîrjoni în ciuda fetei împăratului Roș. Ba încă Gerilă se întindea de căldură, de-i treceau genunchile de gură. Și hojma morocănea pe ceilalți, zicînd:

— Numai din pricina voastră am răcit casa, căci pentru mine era numai bună, cum era. Dar așa pățești, dacă te iei cu niște bicisnici. Las' că v-a mai păli el berechetul acesta de altă dată. Știi că are haz și asta! Voi să vă lăfăiți și să huzuriți de căldură, iară eu să crăp de frig. Buuună treabă! Să-mi dau eu liniștea mea pentru hatîrul nu știu cui! Acuși vă tîrnăiesc prin casă, pe rudă, pe sămîntă; încaltea să nu se aleagă nimica nici de somnul meu, dar nici de al vostru.

— Ia tacă-ți gura, măi Gerilă! ziseră ceilalți. Acuș se face ziuă și tu nu mai stinchești cu brașoave de a tale. A dracului lighioaie mai ești! Destul acum, că ne-ai făcut capul călindar. Cine a mai dori să facă tovărășie cu tine aibă-și parte și poarte-ți portul, că pe noi știu că ne-ai amețit. Are cineva cap să se liniștească de răul tău? Ia auzi-l-ai: parcă-i o moară hodorogită, numai gura lui se aude în toate părțile. Hojma tolocănește, pentru nimica toată, curat ca un nebun. Tu, măi, ești bun de trăit numai în pădure cu lupii și cu urșii, dar nu în case împărătești și între niște oameni cumsecade. — Ia ascultați, măi! Da de cînd ați pus voi stăpînire pe mine? zise Gerilă. Apoi nu mă faceți din cal măgar, că vă veți găsi mantaua cu mine. Eu îs bun, cît îs bun, dar și cînd m-a scoate cineva din răbdare, apoi nu-i trebuie nici țigan de laie împotriva mea.

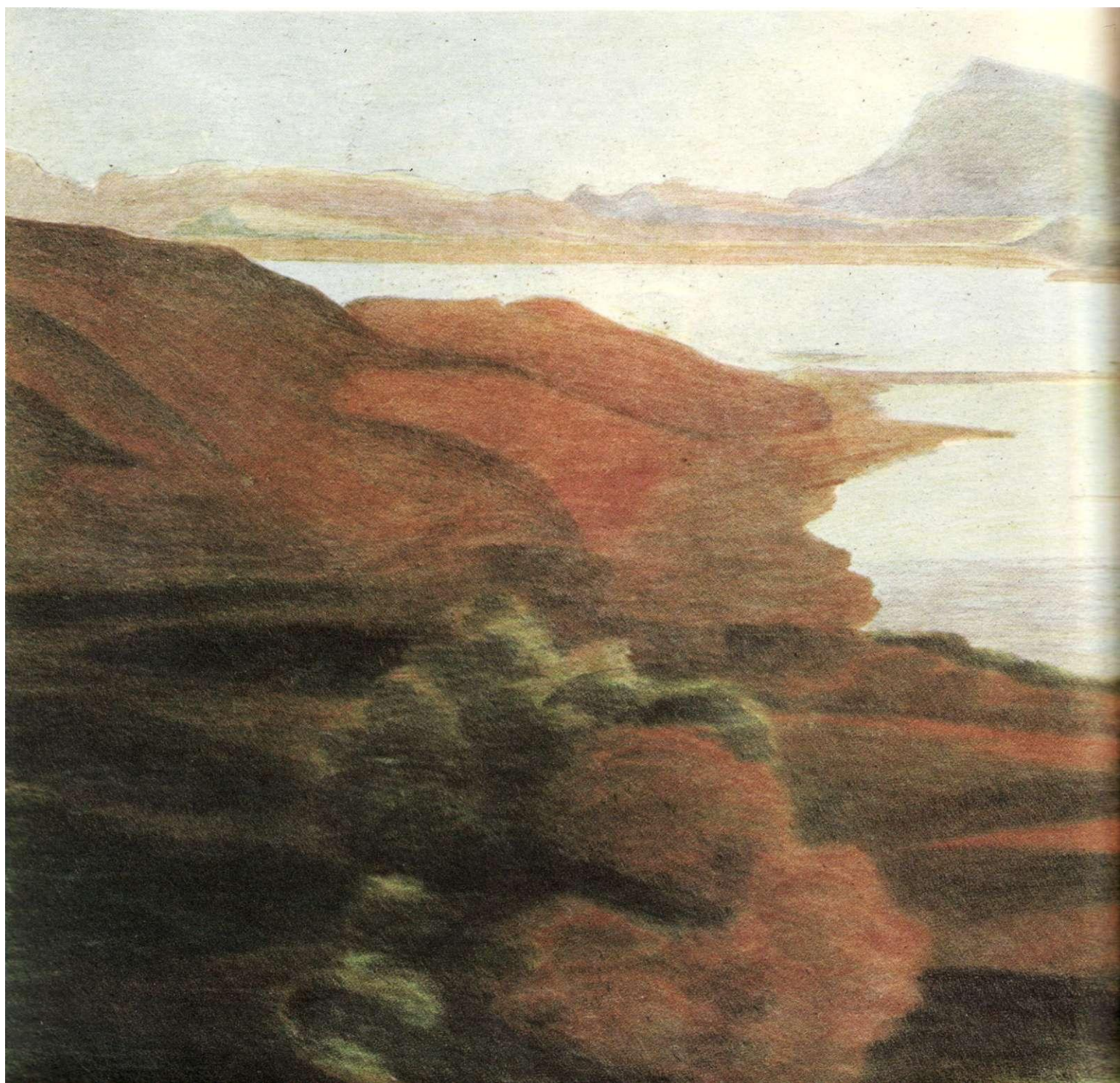
— Zău, nu şuguiеşti, măi Buzilă? Da amarnic mai eşti la viaţă; cînd te mîinii, faci sînge-n baligă, zise Flămînzilă. Tare-mi eşti drag!... Te-aş vîrî în sîn, dar nu încapi de urechi... Ia mai bine ogoieşte-te oleacă, şi mai strînge-ţi buzişoarele acasă; nu de altă, dar să nu-ţi pară rău pe urmă, că doar nu eşti numai tu în casa asta.

— Ei apoi! vorba ceea: Fă bine să-ţi auzi rău, zise Gerilă. Dacă nu v-am lăsat să întrati aici înaintea mea, аşa mi se cade, ba încă şi mai rău

decît аşa. Cine a face de altă dată ca mine, ca mine să păţească.

— Ai dreptate, măi Gerilă, numai nu te cauţi, zise Ochilă. Dar cu prujituri de a tale ia acuş se duce noaptea şi vai de odihna noastră. Măcar tu să fii acela, ce ai zice cînd ڑ-ar strica cineva somnul? Ba încă ai dat peste nişte oameni a lui Dumnezeu, dar să fi fost cu alţii, hei, hei mîncai păpara pînă acum.

— Dar nu mai tăceţi, măi? Că ia acuş trec

cu picioarele prin păreți și ies afară cu acoperământul în cap, zise Lăți-Lungilă. Parcă nu faceți a bine, de nu vă mai astîmpără dracul nici la vremea asta. Măi Buzilă, mi se pare că tu ești toată pricina gîlcevei dintre noi.

— Ba bine că nu, zise Ochilă. Are el noroc de ce are, dar știu eu ce i-ar trebui.

— Ia să-i faci chica topor, spinarea dobă și pîntecele cobză — zise Setilă — căci altmintrelea nici nu e de chip s-o scoți la capăt cu buclucașul acesta.

Gerilă, văzînd că toți îi stau împotrivă, se mînie atunci și unde nu trîntește o brumă pe păreți de trei palme de groasă, de au început a clănțani și ceilalți de frig, de sărea cămeșa de pe dînșii.

— Na! încaltea v-am făcut și eu pe obraz. De acum înainte spuneți ce vă place, că nu mi-a fi ciudă, zise Gerilă, rîzînd cu hohot. Ei, apoi cică să nu te strici de rîs!... De Harap Alb nu zic, dar voi, mangosiților și farfasiților, de cîte

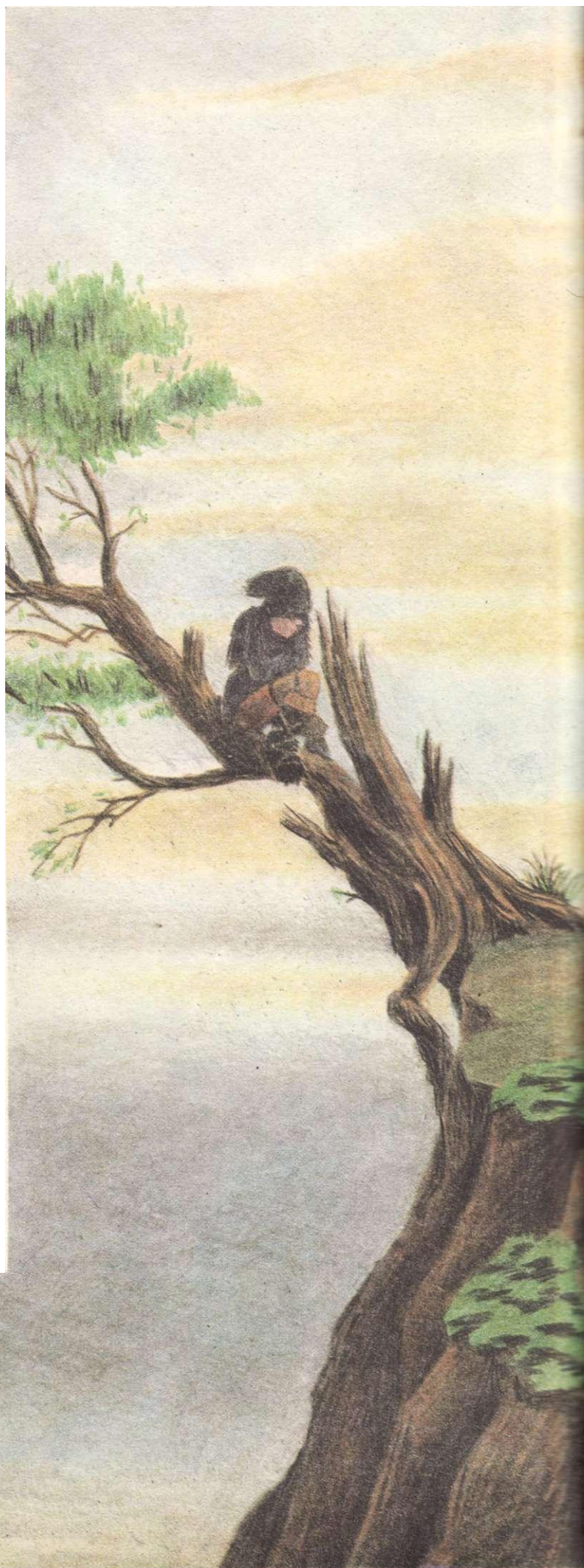
ori îți fi. dormit în stroh și pe tîrnomată, să am eu acum atîția bani în pungă, nu mi-ar mai trebui altă! Oare nu cumva v-ați face și voi niște feciori de ghindă, fătați în tindă, că sînteți obraze subțiri?!

— Iar cauți sămîntă de vorbă, măi Buzilă? ziseră ceilalți. Al dracului să fii tu cu tot neamul tău, în vecii vecilor, amin!

— De asta și eu mă anin și mă închin la cinstita fața voastră, ca la un codru verde, cu un poloboc de vin și cu unul de pelin, zise Gerilă. Și hai de acum să dormim, mai acuș să ne trezim, într-un gînd să ne unim, pe Harap Alb să-l slujim, și tot prieteni să fim, căci cu vrajbă și urgie raiul n-o să-l dobîndim.

În sfîrșit, ce or fi mai dondănit ei, și cît or mai fi dondănit, că numai iaca se face ziuă!... Și atunci credinciosul împăratului, crezînd că s-a curățit de oaspeți, vine cu gîndul să măture scrumul afara, după rînduială. Și cînd ajunge mai aproape, ce să vadă? Casa cea de aramă, înfocată așa de strașnic de cu sară, era acum toată numai un sloi de gheață, și nu se mai cunoștea pe dinafară nici ușă, nici ușori, nici gratii, nici obloane la ferești, nici nimica; iar înlăuntru se auzea un tărăboi grozav: toți bocăneau la ușă cît ce puteau și strigau, cît le lua gura, zicînd:

— Nu știm ce fel de împărat e acesta, de ne lasă fără scînteie de foc în vatră să degerăm aicea. Așa sărăcie de lemne nu s-a văzut nici la bordeiul cel mai sărăcăcios. Vai de noi și de

noi, că ne-a înghețat limba în gură și măduva în ciolane de frig...

Credinciosul împăratului, auzind aceste, pe de o parte l-a cuprins spaima, iar pe de alta s-a îndrăcit de ciudă. Și dă el să descuie ușa, nu poate; dă s-o desprindă, nici atîta. Pe urmă ce să facă? Aleargă și vestește împăratului despre cele întîmplate. Atunci vine și împăratul cu o mulțime de oameni, cu cazmale ascuțite și cu cazane pline cu uncrop; și unii tăiau gheața cu cazmalele, alții aruncau cu uncrop pe la țițeiunile ușii și în borta cheii, și după multă trudă, cu mare ce hălăduiesc de deschid ușa și scot pe oaspeți afară. Și cînd colo, ce să vezi? Toți erau cu părul, cu barba și cu mustețele pline de promoroacă, de nu-i cunoșteai, oameni sînt, draci sînt, ori alte arătări. Și așa tremurau de

tare, de le dîrdăiau dinții în gură. Iară mai ales pe Gerilă parcă-l zghiuiiau toți dracii; pozne făcea cu buzișoarele sale, încît s-a îngrozit și împăratul Roș, cînd l-a văzut făcînd așa de frumușel.

Atunci Harap Alb, ieșind dintre dînșii, se înfă-șoșază cuviincios înaintea împăratului, zicînd: — Prea înălțate împărate! Luminarea sa, nepotul prea puternicului Verde împărat m-a fi așteptînd cu nerăbdare... De acum înainte cred că mi-ți da fata, ca să vă lăsăm în pace și să ne ducem în treaba noastră.

— Bine, voinice, zise împăratul, uitîndu-se la dînșii, cam acru oarecum. A veni ea și vremea aceea... Dar acum deodată, ia să ospătați ceva, ca să nu ziceți că ați ieșit din casa mea ca de la o casă pustie.

— Parcă v-a ieșit un sfânt din gură, luminate împărate — zise atunci Flămînzilă — că ne ghiorăiesc mațele de foame.

— Poate ni-ți da și ceva udeală, măria ta — zise Setilă — că ni sfîrșie gîtlejul de sete.

— Ia lăsați, măi — zise Ochilă, clipocind mereu din gene — că lumina sa știe ce ne trebuie.

— Așa cred și eu — zise Păsărilă — doar de a putere-a-hi am căzut la casă împărătească, și nu vă temeți, că are înălțimea sa atîta purtare de grijă, ca să nu fim chinuiți cu frig, cu foame și cu sete.

— Mai rămîne îndoială despre asta?! zise Gerilă, tremurînd cumplit. Dar n-aveți știință că înălțimea sa este tata flămînzilor și al însetaților? Și tocmai de asta mă bucur și eu că de-abia

m-oi mai încălzi oleacă bînd sîngele Domnului.

— Ei, tacă-vă gura de acum, zise Flămînzilă. Destul e o măciucă la un car de oale. Nu tot cetărați pe măria sa, că om e dumnealui... Pentru niște sărăcuți ca noi e greu de făcut trebi de acestea, dar la o împărăție, ca cum te-ar pișca un purice, nu se mai bagă în samă.

— Din partea mea, mîncarea-i numai o zăbavă; băutura mai este ce este, zise Setilă; și aș ruga pe lumina sa că, dacă are de gînd a ne ospăta, după cum s-a hotărît, apoi să ne îndească mai mult cu udeala, pentru că acolo stă toată puterea și îndrăzneala. Vorba ceea: Dă-i cu cîntea, să piară rușinea. Dar mi se pare că ne-am prea întins cu vorba și lumina sa nu știe cum să ne mai între în voie.

— Acum de ne-ar da odată ce ne-ar da — zise Flămînzilă — căci mă roade la inimă, de foame ce mi-e.

— Ia mai îngăduiți oleacă, măi — zise Ochilă — că doar nu v-au mas șoarecii în pîntece. Acuș s-or aduce și bucatele și vinul, și numai de ați avea pîntece unde să le puneți.

— Îndată vi s-a aduce și de mîncare și băutură — zise împăratul — numai de-ați putea dovedi cît vă voi da eu, că de nu-ți fi mîncători și băutori buni, v-ați găsit beleaua cu mine... nu vă pară lucru de șagă.

— De ne-ar da Dumnezeu tot atîta supărare, luminarea voastră, zise atunci Flămînzilă, ținîndu-se cu mîinile de pîntece.

— Și înălțimei voastre gînd bun și mîină slobodă, ca să ne dați cît se poate mai multă mîncare și băutură, zise Setilă, căruia îi lăsa gura apă; că din mîncare și băutură las dacă ne-a întrece cineva; numai la treabă nu ne prea punem cu toți nebunii.

Împăratul tăcea la toate aceste, îi asculta cu dezgust și numai înghițea noduri. Dar în gîndul său: «Bine, bine! cercați voi marea cu degetul, dar ia să vedem cum i-ți da de fund? Vă vor ieși ele toate aceste pe nas.» După aceea îi lasă și se duce în casă. În sfîrșit, nu trece mult la mijloc, și numai iaca li se aduc 12 harabale cu pîne, 12 ialovițe fripte și 12 buți pline cu vin de cel hrănit, de care cum bei cîte oleacă, pe loc ți se taie picioarele, îți steclesc ochii în cap, ți se încleie limba în gură și începi a bolborosi turcește, fără să știi bechi măcar. Flămînzilă și Setilă ziseră atunci celorlalți:

— Măi, mîncăți voi întîi și beți cît veți putea, dar nu cumva să vă puneți mintea cu toată mîncarea și băutura, c-apoi al vostru e dracul! Atunci Harap Alb, Gerilă, Ochilă și Păsări-Lăți-Lungilă se pun ei de ospătează și beu cît le trebuie. Dar ce are a face? Parcă nici nu se cunoștea de unde au mîncat și au băut, că doar mîncare și băutură era acolo, nu șagă: dă! ca la o împărăție...

— Hai, ia dați-vă deoparte, măi păcătoșilor, că numai ați crîmпоїt mîncarea, ziseră atunci Flămînzilă și Setilă, care așteptau cu neastîmpăr, fiind rupți în coș de foame și de sete.

Și atunci, unde nu începe Flămînzilă a cărăbani deodată în gură cîte o haraba de pîne și cîte o ialoviță întregă, și răpede mi ți le-a înfulicat și le-a forfăcat, de parcă n-au mai fost. Iară Setilă dînd fundurile afară la cîte o bute, horp! ț-o suga dintr-o singură sorbitură: și răpede-răpede, mi ți le-a supt pe toate de-a rîndul, de n-a mai rămas nici măcar picătură de vin pe doage.

După aceea, Flămînzilă a început a striga în gura mare că moare de foame, și a zvîrli cu cio-lane în oamenii împărătești care erau acolo de față.

Iară Setilă striga și el cît ce putea, că crapă de sete și zvîrlea cu doage și cu funduri de poloboc în toate părțile ca un nebun.

Împăratul atunci, auzind vuiet tocmai din casă, iese afară și cînd vede aceste, își pune mîinile în cap de năcaz.

«Măi, măi, măi! Aceștia-s curat sărăcie tri-measă de la Dumnezeu pe capul meu, zise

împăratul în sine, plin de amărăciune. Mi se pare că ia acum mi-am dat și eu peste oameni.» Harap Alb iese atunci din mijlocul celorlalți, și iar se înfățișază înaintea împăratului, zicînd: — Să trăiți, luminate împărate! De acum cred

că mi-ți da fata, ca să vă lăsăm în pace și să ne ducem în treaba noastră, căci nepotul împăratului Verde ne-a fi așteptînd cu nerăbdare...

— A veni ea și vremea aceea, voinice, zise împăratul cam cu jumătate de gură. Dar ia mai aveți

puțină răbdare, căci fata nu-i de cele de pe drumuri, s-o luați numai așa cum s-ar întâmpla. Ia să mai vedem, cam cum ar veni trebușoara asta? Nu-i vorbă, de mâncat ați mâncat, și de băut ați băut fiecare cît șeptesprezece; însă de acum înainte mai aveți și ceva treabă de făcut: iaca vă dau o mierță de sămîntă de mac, amestecată cu una de năsip mărunțel, și pînă mîni dimineață să-mi alegeți macul de o parte, fir-de-fir, și năsipul de altă parte. Nu cumva să găsesc vreun fir de mac pîntre năsip sau vreunul de năsip pîntre mac, că atuncea am stricat pacea. Și dacă-ți putea scoate la capăt trebușoara asta, atunci oi mai vedea eu... Iară de nu — veți plăti cu capul obrăznicia ce ați întrebuințat față cu mine, ca să prindă și alții la minte, văzînd de patima voastră. Și apoi, ducîndu-se împăratul în treaba lui, i-a lăsat să-și bată capul cum vor ști.

Atunci Harap Alb și cu ai săi au început a strînge din umere, nepricepîndu-se ce-i de făcut.

— Ei apoi, șagă vă pare? Cu chițibușuri de aceste să ne zăbovim noi?! Pîclișit om e împăratul Roș, se vede el, zise atunci Ochilă. Eu, nu-i vorbă, măcar că e așa de întuneric, deosebesc tare bine firele de mac din cele de năsip; dar numai iuțeală și gură de furnică ar trebui să ai, ca să poți apuca, alege și culege niște flecuștețe ca aceste în așa scurtă vreme. Bine a zis cine a zis, că să te ferești de omul roș, căci e liștai dracul în picioare, acum văd eu. Harap Alb își aduce atunci aminte de aripa cea de furnică, o scoate de unde o avea strînsă, apoi scapără

și-i dă foc cu o bucățică de iască aprinsă. Și atunci, minune mare! numai iaca au și început a curge furnicile cu droaia, cîtă pulbere și spuză, cîtă frunză și iarbă: unele pe sub pămînt, altele pe deasupra pămîntului și altele în zbor, de nu se mai curmau viind. Și într-un buc au și ales năsipul de o parte și macul de altă parte. Să fi dat mii de mii de lei, nu găseai fir de mac pîntre năsip sau fir de năsip pîntre mac. Și apoi, în zori de ziuă, cînd e somnul mai dulce, de doarme și pămîntul sub om, o mulțime de furnici de cele mărunțele au străbătut înlăuntrul palatului și au început a pișcă din somn pe împăratul, de-l frigeau nu altăceva. Și văzîndu-se el cuprins de așa usturime, s-a sculat cu nepus în masă, căci nu mai era de chip să doarmă cum dormea alte dăți, pînă pe la amiază, nesupărat de nimene. Și cum s-a sculat, a și început a căuta cu de-a mărunțul prin așternut să vadă ce poate să fie? Dar a găsit nimica toată, căci furnicile parcă intrase în pămînt: s-au mistuit, de nu se știe ce s-au mai făcut.

— A dracului treabă! Uite ce blînda mi-a ieșit pe trup. Să fi fost nimica... parcă nu-mi vine a crede. Însă mai știu eu?... Ori părerea mă înșală, ori s-a strica vremea, zise împăratul; din două, una trebuie să fie numaidecît. Dar pînă una altă, ia să mă duc să văd ales-au năsipul din mac acei nespălați, care-mi rod urechile să le dau fata?

Și cînd se duce împăratul și vede cum se împlinise de bine poronca lui, se umple de bucurie... Și nemaivînd ce pricină să le caute, rămîne pe gînduri.

Atunci Harap Alb iar iese din mijlocul celorlalți și se înfășoșaza înaintea împăratului, zicînd: — Prea înălțate împărate, de acum cred că mi-ți da fata, ca să vă lăsăm în pace și să ne ducem de unde am venit.

— A veni ea și vremea aceea, voinice — zise împăratul, îngînînd vorba pintre dinți — dar pînă atunci mai este încă treabă. Iacă ce aveți de făcut: fata mea are să se culce desară, unde se culcă totdeauna, iară voi să mi-o străjuți toată noaptea. Și dacă mîne dimineată s-a afla tot acolo, atunci poate să ți-o dau; iară de nu, ce-i păți, cu nime nu-i împărți... Înțelea-ați? — Să trăiți, luminate împărate — răspunse Harap Alb — numai de n-ar fi mai multă întîrziere, căci stăpînul mă așteaptă, și grozavă urgie poate să cadă pe capul meu din astă pricină.

— Stăpînu-tău, ca stăpînu-tău; ce ți-a face el, asta-i deosebit de bașca, zise împăratul, uitîndu-se chiorîș la dînșii. Ieie-vă măcar și pielea de pe cap, ce am eu de acolo? Însă pe mine căutați să nu mă smintiți: fata și ochii din cap, căci atîta vi-i leacul; v-ați dus pe copcă, cu toată șmichiria voastră.

După aceasta împăratul îi lasă încurcați și se duce la ale sale.

— Aici încă trebuie să fie un drac la mijloc, zise Gerilă, clătînînd din cap.

— Ba încă de cei bătrîni, săgeata de noapte și dracul cel de amiazăzi, răspunse Ochilă. Dar nu ș-a juca el mendrele îndelung, așa cred eu.

În sfîrșit, durai-vurai, sara vine, fata se culcă, și Harap Alb se pune de strajă chiar la ușa ei, iară ceilalți se înșiră tot cîte unul-unul pînă la poartă, după poroncă. Și cînd pe aproape de miezul nopții, fata împăratului se prefăcu într-o păsărică și zboară nevăzută prin cinci străji. Dar cînd ajunge pe la străjerul Ochilă, el sireicanul mi ți-o vede și dă de știre lui Păsărilă zicînd: — Măi, fetișoara împăratului ne-a tras butucul. A dracului zgîtie de fată: s-a prefăcut în păsărică, a zburat ca săgeata pe lîngă ceilalți, și ei habar n-au despre asta. Ei, apoi? Lasă-te în sama lor, dacă vrei să rămîi far' de cap. De acum numai noi o putem găsi și aduce la urma ei. Taci molcum și haidem după dînsa. Eu ți-oi arăta-o pe unde se ascunde, iară tu să mi-o prinzi, cum ți-i meșteșugul, și să-i strîmbi gîtul oleacă, să se învețe ea de altă dată a mai purta lumea pe degete.

Și atunci odată și pornesc ei după dînsa, și nu merg tocmai mult, și Ochilă zice:

— Măi Păsărilă, iacătă-o, ia! colo, în dosul pămîntului, tupilată sub umbra iepurelui; pune mîna pe dînsa și n-o lăsa!

Păsărilă atunci se lățește, cît ce poate, începe a bojbăi prin toate buruienele, și cînd să pună mîna pe dînsa, zbrr!... pe vîrfurile unui munte și se ascunde după o stîncă.

— Iacătă-oi, măi, colo, în vîrfurile muntelui, după stîncă ceea, zise Ochilă.

Păsărilă atunci se înalță puțin și începe a cotrobăi pe după stînci; și cînd să pună mîna pe

dînsa, zbrrr!... și de acolo și se duce de se ascunde tocmai după lună.

— Măi Păsărilă, iacătă-oi, ia! colo după lună, zise Ochilă. Căci nu pot eu s-o ajung, să-i dau o scărmanătură bună.

Atunci Păsărilă se deșiră odată și se înălță pînă la lună. Apoi cuprinzînd luna în brațe, găbuiește păsărică, mi ț-o înșfacă de coadă, și cît pe ce să-i sucească gîtul. Ea atunci se preface în fată și strigă înspăimîntată:

— Dăruiește-mi viața, Păsărilă, că te-oi dărui și eu cu milă și cu daruri împăratești, așa să trăiești!

— Ba că chiar că erai să ne dăruiești cu milă și cu daruri împăratești dacă nu te vedeam cînd ai pașlit-o, farmazoană ce ești! zise Ochilă. Știu că am tras o durdură bună, căutîndu-te. Ia, mai bine hai la culcuș că se face ziuă acuș. Ș-apoi ce a mai fi, a mai fi. Și odată mi ț-o înșfacă ei, unul de o mînă și altul de cealaltă, și hai, hai!... hai, hai! în zori de ziuă ajung la palat, și trecînd cu dînsa pintre străji, o silesc să între în odaia ei, tot cum a ieșit.

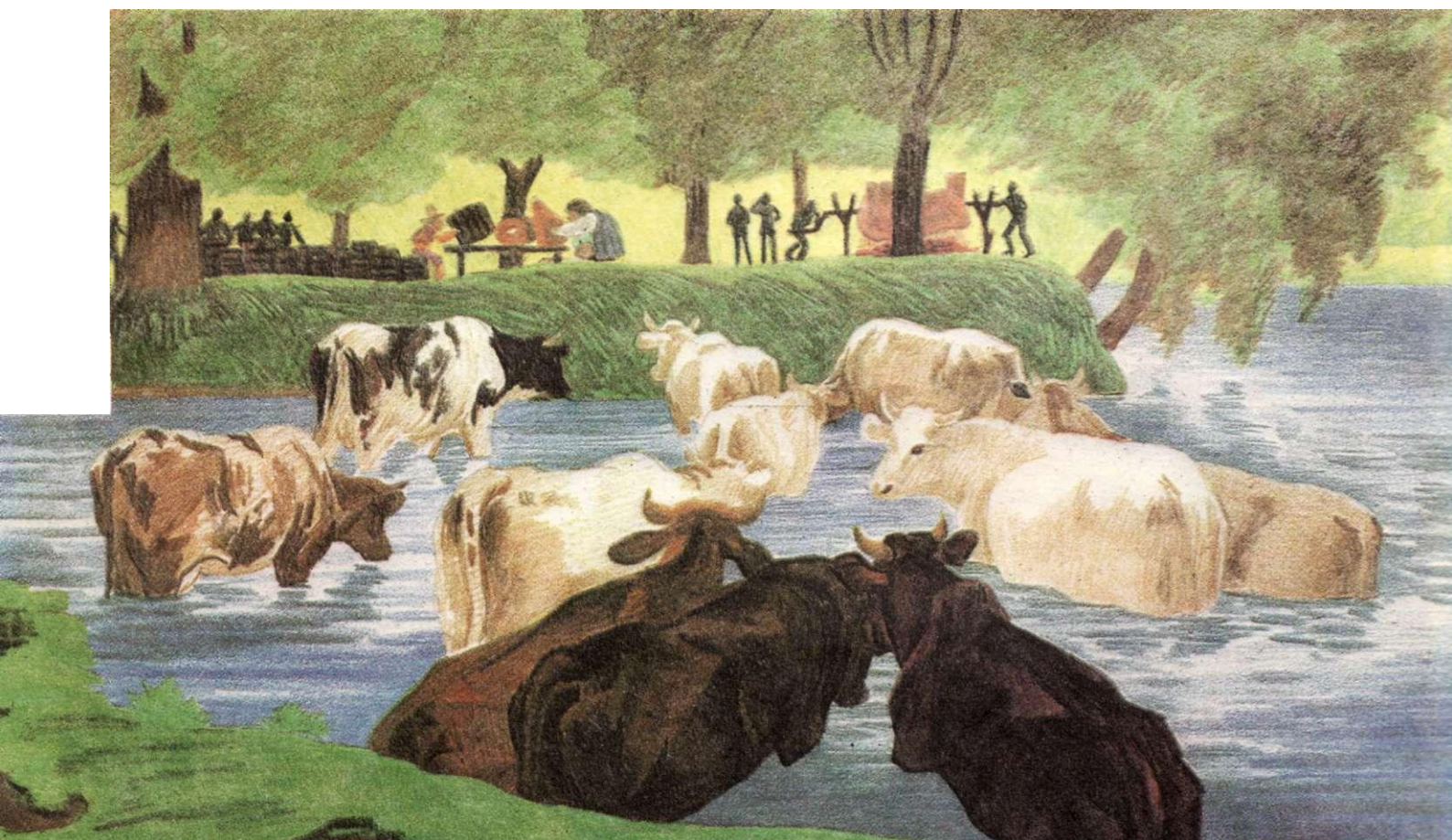
— Ei, Harap Alb — zise atunci Ochilă — dacă nu eram eu și cu Păsărilă, ce făceați voi acum.? Iaca așa, tot omul are un dar și un amar, și unde prisosește darul, nu se mai bagă în samă amarul.

*Amar era să fie de voi,
De nu eram noi amîndoi;
Și cu străjuirea voastră,
Era vai de pielea noastră!*

Harap Alb și ceilalți, nemaivînd ce zice, pleacă capul rușinați, mulțumind lui Păsărilă și vestitului Ochilă, căci li-au fost ca niște frați. Și atunci numai iaca și împăratul vine ca un leu-paraleu, să-și ieie fata pe samă, și cînd o găsește sub strajă, după cum nu se aștepta el, numa-i scînteiau ochii în cap de ciudă, dar nu avu ce face.

Atunci Harap Alb iar se înfățoșază înaintea împăratului, zicînd:

— Luminate împărate, de acum cred că mi-ți

da fata, ca să vă lăsăm în pace și să ne ducem în treaba noastră.

— Bine, voinice — zise împăratul posomorit — a veni ea și vremea aceea. Însă eu mai am o fata luată de suflet, tot de o vîrstă cu fata mea și nu e deosebire între dîsele nici la frumuseță, nici la stat, nici la purtat. Hai, și dacă-i cunoaște-o care-i a mea adevărată, ie-ț-o și duce ți-vă de pe capul meu, că mi-ați scos peri albi de cînd ați venit. Iaca mă duc să le pregătesc, zise împăratul. Tu vină după mine, și dacă-i gîci-o, ferice de tine a fi! Iară de nu, luați-vă catrafusele și începeți a vă cărăbani de la casa mea, căci nu vă mai pot suferi.

Și ducîndu-se împăratul, pune de piaptănă și îmbracă la fel pe amîndouă fetele și apoi dă poroncă să vie Harap Alb și să gîcească care-i fata împăratului.

Harap Alb, văzîndu-se pus în încurcală nu mai știa ce să facă și încotro s-o deie, ca să nu greșască tocmai acum la dică. Și mai stînd el pe gînduri oleacă, cum e omul tulburat, își aduce aminte de aripa cea de albină, și scoțînd-o de unde o avea strînsă, scapără și-i dă foc cu o bucățică de iască aprinsă. Și atunci, numai iaca se pomenește cu crăiasa albinelor.

— Ce nevoie te-a ajuns de mine, Harap Alb? zise ea zburînd pe umărul său. Spune-mi, căci sînt gata să te slujesc.

Atunci Harap Alb începe a-i spune toate cu de-a măruntul și o roagă de toți dumnezeii ca să-i deie ajutor.

— N-ai grijă, Harap Alb, zise crăiasa albinelor. Las' că te fac eu s-o cunoști și dintr-o mie. Hai, intră în casă cu îndrăzneală, că am să fiu și eu pe acolo. Și cum îi intră, stăi puțin și te uită la fete; și care-i vedea-o că se apără cu năframa, să știi că aceea este fata împăratului.

Atunci Harap Alb intră, cu albina pe umăr, în odaia unde era împăratul și cu fetele, apoi stă puțin deoparte și începe a se uita cînd la una, cînd la alta. Și cum sta el drept ca lumînarea și le privea cu băgare de samă, crăiasa albinilor zboară pe obrazul fetei împăratului. Atuncea, tresărind, odată începe a țipa și a se apăra cu năframa ca de un dușman. Lui Harap Alb atîta i-a trebuit: îndată face cîțiva pași spre dînsa, o apucă frumușel de mîină și zice împăratului:

— Luminarea voastră, de acum cred că nu mi-ți mai face nici o împiedecare, pentru că am adus întru îndeplinire tot ceea ce ne-ați poroncit.

— Din partea mea, poți s-o iei de acum, Harap Alb, zise împăratul, ovilit și sarbăd la față de supărare și rușine. Dacă n-a fost ea vrednică să vă răpuie capul, fii măcar tu vrednic s-o stăpînești, căci acum ți-o dau cu toată inima.

Harap Alb mulțamește atunci împăratului, și apoi zice fetei:

— De acum putem să mergem, căci stăpînu-meu, luminarea sa, nepotul împăratului Verde, a fi îmbătrînit așteptîndu-mă.

— Ia mai îngăduiește puțin, nerăbdătorule, zise fata împăratului, luînd o turturică în brațe, spunîndu-i nu știu ce la ureche și sărutînd-o cu drag.

Nu te grăbi așa, Harap Alb, că te-i priedi. Stăi, că mai ai și cu mine oleacă de vorbă. Înainte de pornire, trebuie să meargă calul tău și cu turturica mea să-mi aducă trei smicele de măr dulce, și apă vie și apă moartă, de unde se bat munții în capete. Și de a veni turturica mea înainte cu smicelele și apa, ie-ți nădejdea despre mine, căci nu merg, ferească Dumnezeu! Iară de-a avea noroc, ș-a veni calul tău mai întîi, și mi-a aduce cele poroncite, să știi că merg cu tine oriunde mi-i duce, s-a mîntuit socoteala.

Și atunci odată pornesc și turturica și calul, fugind pe întrecute, cînd pe sus, cînd pe jos, după cum cerea trebuința.

Dar turturica, fiind mai ușoară, ajunge mai înainte. Și pîndind tocmai cînd era soarele în cruce, de se odihneau munții numai pentru o clipită, se răpede ca prin foc și ie trei smicele de măr dulce și apă vie și apă moartă, și apoi ca fulgerul se întoarce înapoi.

Și cînd pe la poarta munților, calul îi iese înainte, o proprește în cale și o ie cu măgulele, zicîndu-i:

— Turturică-rică, dragă păsărică, adă la mine cele trei smicele de măr dulce, apa cea vie și cea moartă, și tu du-te înapoi de-ți ie altele, și mi-i ajunge pe drum, căci ești mai sprintenă decît mine. Hai, nu mai sta la îndoială și dă-mi-le, căci atunci are să fie bine și de stăpînu-meu și de stăpîna-ta, și de mine și de tine, iară de nu mi le-i da, stăpînul meu Harap Alb este în primejdie, și de noi încă n-are să fie bine...

Turturica parcă n-ar fi voit, dar calul nu mai întreabă de ce-i cojocul; se răpede și-i ie apa

și smicelele cu hapca, și apoi fuge cu dînsele la fata împăratului și i le dă, de față cu Harap Alb. Atunci lui Harap Alb i s-a umplut inima de bucurie.

Vine ea și turturica mai pe urmă, dar ce ți-i bună? — Alei, țolină ce-mi ești! zise fata împăratului. Da bine m-ai vîndut. Dacă e așa, hai pornește chiar acum la împăratul Verde și vestește-i că venim și noi în urmă.

Atunci turturica pornește, iară fata împăratului îngenunche dinaintea tătîne-său și zice:

— Binecuvintează-mă, tată, și rămîi sănătos! Se vede că așa mi-a fost sortit și n-am ce face; trebuie să merg cu Harap Alb și pace bună! După aceasta, își ie cele trebuitoare la drum, apoi încalecă și ea pe un cal năzdrăvan și stă gata de pornire. Iară Harap Alb, luîndu-și oamenii săi, încalecă și el și pornesc spre împărăție, Dumnezeu să ne ție, că cuvîntul din poveste înainte mult mai este.

Mers-au ei și zi și noapte, nu se știe cît au mers; și de la un loc, Gerilă, Flămînzilă și Setilă, Păsări-Lăți-Lungilă și năzdrăvanul Ochilă

*Se opresc cu toți în cale,
Se opresc și zic cu jale:*

— Harap Alb, mergi sănătos!

De-am fost răi, tu ni-i ierta,

Căci si răul cîteodată prinde bine la ceva!

*Harap Alb le mulțamește,
Ș-apoi pleacă liniștit.*

*Fata vesel îi zîmbește,
Luna-n ceriu au asfințit.*

*Dar în pieptul lor răsare...
— Ce răsare? — Ia un dor:*

*Soare mîndru, luminos și în sine arzător,
Ce se naște din scînteia unui ochi fărîmător!*

Și mai merg ei, cît mai merg, și de ce mergeau înainte, de ce lui Harap Alb i se tulburau mințile, uitîndu-se la fată și văzînd-o cît era de tînără, de frumoasă și plină de vină-ncoace.

Sălățile din grădina ursului, pielea și capul cerbului le-a dus la stăpînu-său cu toată inima, dar pe fata împăratului Roș mai nu-i venea s-o ducă, fiind nebun de dragostea ei, căci era boboc de trandafir din luna lui mai, scăldat în roua dimineții, dezmiardat de cele întîi raze ale soarelui, legănat de adierea vîntului și neatins de ochii fluturilor. Sau cum s-ar mai zice la noi în țărănește, era frumoasă de mama focului: la soare te puteai uita, iar la dînsa ba. Și de aceea Harap Alb o prăpădea din ochi, de dragă ce-i era. Nu-i vorbă și ea fura cu ochii, din cînd în cînd,

pe Harap Alb, și în inima ei parcă se petrecea nu știu ce... poate vreun dor ascuns, care nu-i venea a-l spune. Vorba cîntecului:

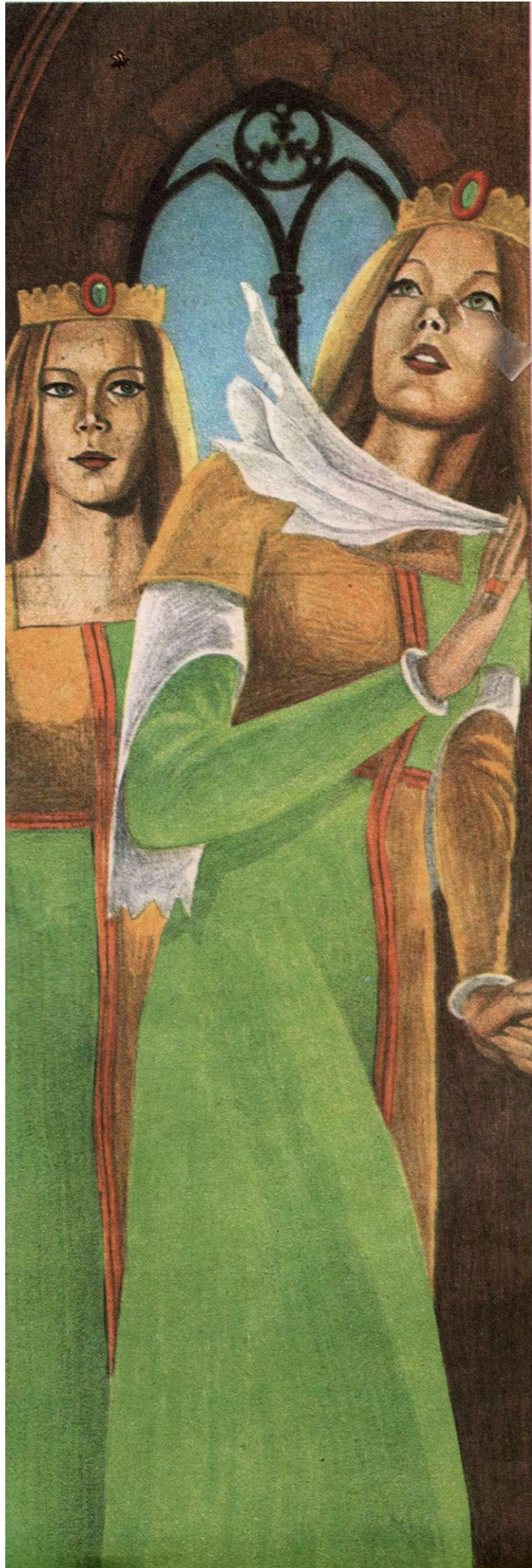
*Fugi de-acole, vină-ncoace!
Șezi binișor, nu-mi da pace!*

sau mai știu eu cum să zic, ca să nu greșesc? Dar știu atîta, că ei mergeau fără a simți că merg, părăindu-li-se calea scurtă, și vremea și mai scurtă, ziua ceas și ceasul clipă; dă, cum e omul cînd merge la drum cu dragostea alături. Nu știa sărmanul Harap Alb ce-l așteaptă acasă, căci nu s-ar fi mai gîndit la de-alde acestea, însă vorba cîntecului:

*De-ar ști omul ce-ar păți,
Dinainte s-ar păzi!*

Dar iaca ce m-am apucat de spus. Mai bine vă spuneam de turturică; ajunsese la împăratul Verde și-l înștiințase că vine și Harap Alb cu fata împăratului Roș.

Atunci împăratul Verde a și început a face pregătire, ca pentru o fată de împărat, dînd și poroncă să li iasă întru întîmpinare. Iară spînul icnea în sine și se gîndea numai la răzbunare. În sfîrșit, mai merge Harap Alb cu fata împăra-

tului cât mai merge, și de la o vreme ajung și ei la împărăție. Și când colo, numai iaca ce le iese înaintea împăratul Verde, fetele sale, spînul și toată curtea împărătească, ca să-i primească. Și văzînd spînul cât e de frumoasă fata împăratului Roș, odată se răpede să o ieie în brațe de pe cal; dar fata îi pune atunci mîna în piept, îl îmbrîncește cât colo și zice:

— Lipsești dinaintea mea, spînule! Doar n-am venit pentru tine, ș-am venit pentru Harap Alb, căci el este adevăratul nepot al împăratului Verde.

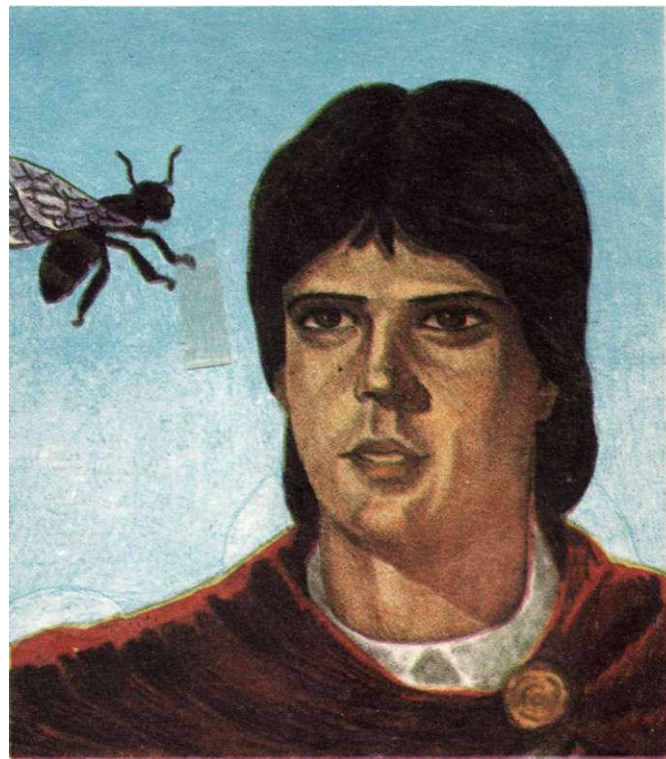
Atunci împăratul Verde și fetele sale au rămas încremeniți de ceea ce au auzit. Iară spînul, văzînd că i s-a dat vicleșugul pe față, se răpede ca un cîne turbat la Harap Alb, și-i zboară capul dintr-o singură lovitură de paloș, zicînd: — Na! așa trebuie să pățească cine calcă jurămîntul!

Dar calul lui Harap Alb îndată se răpede și el la spîn, și-i zice:

— Pîn-aici, spînule! Și odată mi ți-l înșfacă cu dinții de cap, zboară cu dînsul în înaltul ceriului și apoi dîndu-i drumul de acolo, se face spînul pînă jos praf și pulbere.

Iară fata împăratului Roș, în învălmășagul acesta, răpede pune capul lui Harap Alb la loc, îl înconjură de trei ori cu cele trei smicele de măr dulce, toarnă apă moartă să steie sîngele și să se prindă pielea, apoi îl stropește cu apă vie și atunci Harap Alb îndată învie și ștergîndu-se cu mîna pe la ochi, zice suspinînd:

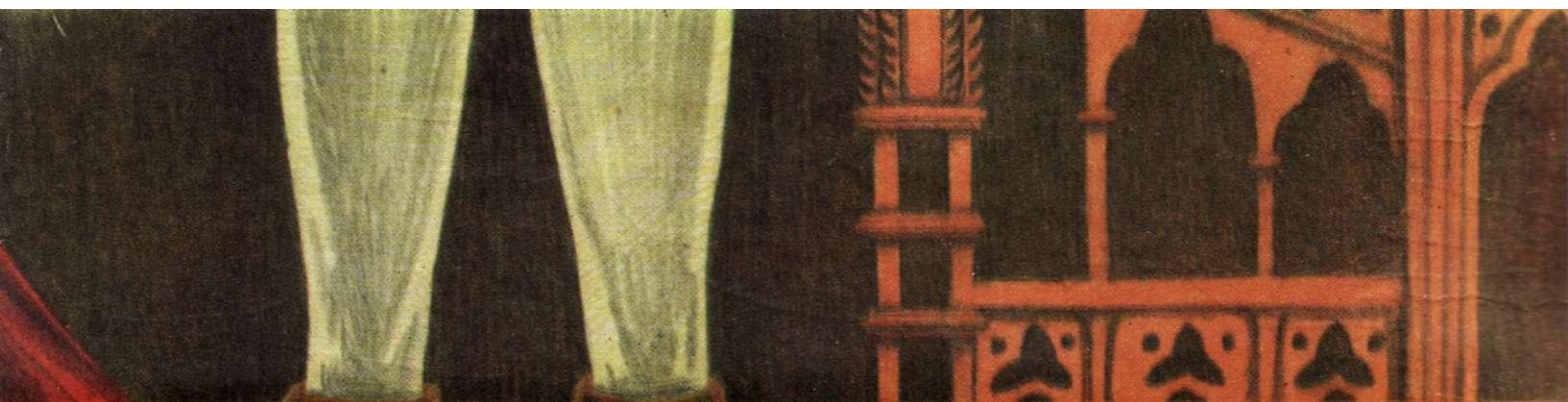
— Ei, da din greu mai adormisem!

— Dormeau tu mult și bine, Harap Alb, de nu eram eu, zise fata împăratului Roș, sărutîndu-l cu drag și dîndu-i iar paloșul în stăpînire. Și apoi îngenunchind amîndoi dinaintea împăratului Verde, își jură credință unul altuia, primind binecuvîntare de la dînsul și împărăția totodată...

După aceasta se începe nunta, ș-apoi dă Doamne bine!

*Lumea de pe lume s-a strîns de privea,
Soarele și luna din ceriu le rîdea.*

Și-apoi fost-au fost poftiți la nuntă:

*Crăiasa furnicilor,
Crăiasa albinelor,
Și crăiasa zînelor,
Minunea minunilor
Din ostrovul florilor!*

Și mai fost-au poftiți încă:

*Crai, crăiese și-mpărați,
Oameni în samă băgați,
Ș-un păcat de povestariu,
Fără bani în buzunariu.
Veselie mare între toți era,
Chiar și sărăcimea ospăta și bea!*

Și a ținut veselie ani întregi, și acum mai ține încă. Cine se duce acolo bea și mînîncă. Iar pe la noi, cine are bani bea și mînîncă, iar cine nu, se uită și rabdă.

Lector: GH. ZARAFU
Tehnoredactor: ELENA GĂRĂJĂU
Bun de tipar 12.V.1979. Apărut 1979.
Tiraj 80.000. Broșate 72.000. Legate 8.000.
Coli de tipar 10.

I. P. «ARTA GRAFICĂ», Calea Șerban Vodă Nr. 133—135

